
**ELHUNYT MIHÁLYI ISTVÁN, A PÉCSI LISZT FERENC
ZENEISKOLA NYUGALMAZOTT IGAZGATÓHELYETTESE,
GORDONKATANÁR**

(1938.09.01– 2017.12.05.)

Szomorú szívvel vettük tudomásul, hogy
Mihályi István,
a Pécsi Liszt Ferenc Zeneiskola nyugdíjas
igazgatóhelyettese, gordonka tanára, 79 éves korában,
elhunyt.

Pista bácsi a cselló tanszaknak meghatározó tanára,
vonószekaránk és az Ifjúsági Ház vonószekarának
pedig kiváló irányítója volt évtizedeken keresztül.
Harmincegy éven át látott el hűségesen és magas
színterületen vezetői, szervezői feladatokat
intézményünkben. Élete utolsó pillanatáig figyelemmel
kísérte az iskola életét.

Kedvessége, egyedi humorú személyisége sokunk életébe
hozott meleget, derűt. Jó volt a közelében lenni.

Drága Pista Bácsi!
Bár elmentél, azt, amit Nekünk adtál, itt maradt.
Szívünkbe íródott!

A temetés időpontjáról később adunk értesítést.

Nem érthette meg 80.születésnapját, pedig sokat emlegette...

A pécsi zenészek szeretett Pista bácsija véletlenül került a zenei pályára. A házukban lakott egy gordonkatanár, aki rábeszélte, hogy az orvosi pálya helyett legyen inkább csellista. 1961-ben végezte el a főiskolát, egy évig Baján tanított, majd a pécsi zeneiskolába került. 1968-ban, 30 évesen lett az intézmény igazgatóhelyettese. Egy évre vállalta – 31 év lett belőle. Közben rábízták az iskola vonószekarának vezetését is, aminek karmesteri pozícióját 21 éven át töltötte be.

A zenekari munka több szálon is végigkísérte muzsikusi pályáját. A Pécsi Szimfonikus Zenekar tagja volt közel három évtizeden át feleségével (aki szintén csellista) együtt. És ami talán legközelebb állt a szívéhez: az Ifjúsági Ház zenekarának vezetése. Honnan jött az ötlet? Azok a fiatalok adták, akik már „kijárták” a zeneiskola összes lehetséges évfolyamát, de még nem szerettek

volna elszakadni az aktív zenéléstől. Az ő részvételükkel alakult meg a zenekar, melyet 18 évig dirigált, s melynek sorsát annyira szívén viselte, hogy pl. a család balatoni nyaralása alatt, míg a többiek élvezték a fürdés, napozás örömeit, ő a zenekari szólamokat másolta - kézzel természetesen, hiszen akkor még nem volt napi gyakorlat a fénymásolás, az internetről való kottanyomtatást pedig még sci-fi könyvekben sem említették.

76 éves koráig soha nem volt beteg. Fáradhatatlanul tevékeny volt, fiatal korától rengeteget dolgozott a családi szőlőben, ahová lehetett, gyalog ment. Sokszor lehetett látni a pécsi utcákon, amint feleségével, Zsuzsa nénivel igyekeztek valahová. A betegség váratlanul jött, előbb úgy látszott, edzett szervezete legyőzi. De a kór utolsó rohama erősebbnek bizonyult.

Kedves mosolya, sajátos humora sokunk életében jelentett derűs perceket. Alakja hiányzik a pécsi koncertek, zenei események alkalmairól. Tanítványai – akik nem kevesen vannak, köztük az én nagyobbik lányom is, - mindig szívesen emlékeznek rá. Emlékét szeretettel őrizzük!

S. Balázs Hajnalka